Pro posouzení otázky právní, jde-li o „povinného" podle §u 1 zákona ze dne 25. 4. 1924 č. 86 sb. z. a n.) o odkladu exekuce vyklizením, jest rozhodným právní poměr v jakém povinný vůči majiteli domu stál v době vzniku exekučního titulu.*

K odůvodnění této právní věty uvedl nejvyšší soud: Nemůže-li přicházeti v úvahu právní poměr povinného vůči majiteli domu, jaký byl před vznikem exekučního titulu, je v tomto případě lhostejno, že povinný byl původně u vymáhající strany zaměstnancem s naturálním bytem, nýbrž rozhoduje, že zaměstnavatel s ním rozvázal tento služební poměr, jenž skončil dne 31. května 1924, a že povinný pak, jak to vyplývá z usnesení soudu II. stolice jako odvolacího soudu ze dne 8. prosince 1924, č. j. Co I 272-24-8, používal tohoto bytu výprosou až do 31. července 1924, a když se po uplynutí této lhůty nevystěhoval, že naň byla dne 29. srpna 1924 podána žaloba z důvodu, že bytu užívá bez jakéhokoliv důvodu právního, kteréžto žalobě bylo právoplatně vyhověno rozsudkem, tvořícím právě exekuční titul pro exekuci nuceným vyklizením, jejíhož odložení se domáhá podle shora citovaného zákona.

Proto právem soud I. stolice maje posouditi, zdali povinnému přísluší ochrana odkladu exekuce, nepovažoval povinného za zaměstnance s bezplatným bytem, tedy za osobu v § 1 cit. zák. uvedenou.

Ale pak právem rozhodl o žádosti povinného zamítavě.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 5. května 1925 č. j. R I. 369/25. *R. v. z. s. Dr. Grešl.*

Dědicům výminečně se přihlásivším nelze odpírati, aby již za sporu s pozůstalostním věřitelem se nedomáhali přesného určení svého závazku, ani je odkazovati, aby vyčkávali v nejistotě exekuční řízení a aby teprve v něm se bránili proti výši vymáhané pohledávky opoziční žalobou (§ 35 ex. ř.).

Soud prvé stolice i soud odvolací vyhověly žalobě proti dědicům přihlásivším se podmínečně a odkázaly námitku nedostatečnosti dědictví do řízení exekučního.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou soudů a přikázal věc prvému soudu k novému jednání a rozhodnutí z těchto důvodů:

---

*) Nyní zák. z 31. března 1925, č. 51 Sb. z. a n.